

Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
YVES BOT
prednesené 15. februára 2017¹

Vec C-579/15

**Openbaar Ministerie
proti
Danielovi Adamovi Popławskému**

[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Rechtbank Amsterdam (Súd prvého stupňa v Amsterdam, Holandsko)]

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Policajná a súdna spolupráca v trestných veciach — Rámcové rozhodnutie 2002/584/SVV — Európsky zatykač a postupy odovzdávania osôb medzi členskými štátmi — Článok 4 bod 6 — Dôvod na nepovinné nevykonanie európskeho zatykača — Prebratie — Konformný výklad — Uplatnenie zásady prednosti“

1. Tento návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý predložil Rechtbank Amsterdam (Súd prvého stupňa Amsterdam, Holandsko), bol podaný v rámci výkonu európskeho zatykača v Holandsku, ktorý vydal 7. októbra 2013 Sąd Rejonowy w Poznaniu (Krajský súd v Poznani, Poľsko) na Daniela Adama Popławského, poľského štátneho príslušníka s bydliskom v Holandsku, na účely výkonu trestu odňatia slobody v dĺžke jedného roka.
2. Tento návrh na začatie prejudiciálneho konania ponúka Súdnemu dvoru príležitosť poskytnúť užitočné spresnenia týkajúce sa podmienok, za ktorých môže členský štát prebrať do svojho vnútroštátneho práva dôvod na nepovinné nevykonanie európskeho zatykača, stanovený v článku 4 bode 6 rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi², zmeneného a doplneného rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009³.
3. Iný základný záujem, s ktorým je spojený uvedený návrh na začatie prejudiciálneho konania, je umožniť Súdnemu dvoru zaoberať sa znovu povahou a právnym režimom rámcových rozhodnutí prijatých na základe bývalého tretieho piliera Európskej únie. Na základe článku 34 ods. 2 písm. b) EÚ, v znení vyplývajúcom z Amsterdamskej zmluvy, tieto právne nástroje, podobne ako smernice zaväzujú členské štáty, pokiaľ ide o výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa ponecháva vnútroštátnym orgánom právomoc, pokiaľ ide o formu a prostriedky. Na druhej strane tieto rámcové rozhodnutia nemôžu mať priamy účinok. Hoci z judikatúry Súdného dvora vyplýva, že záväzná povaha rámcových rozhodnutí znamená povinnosť konformného výkladu, vnútroštátny súd má v tejto veci pochybnosti o možnosti vykladať svoje vnútroštátne právo v súlade s právom Únie. Na účely poskytnutia objasnenia tomuto súdu v prípade, že vnútroštátne právo nie je v súlade s rámcovým

1 — Jazyk prednesu: francúzština.

2 — Ú. v. ES L 190, 2002, s. 1; Mim. vyd. 19/006, s. 34.

3 — Ú. v. EÚ L 81, 2009, s. 24, ďalej len „rámcové rozhodnutie 2002/584“.

rozhodnutím 2002/584 a je nemožné uplatňovať zásadu konformného výkladu, bude treba ísť ešte ďalej pri výklade ustanovení upravujúcich právne postavenie rámcových rozhodnutí, pričom sa bude treba vyjadriť k tomu, či je možné, aby vnútroštátne súdne orgány ponechali neuplatnené tie ustanovenia vnútroštátneho práva, ktoré nie sú v súlade s právom Únie.

4. V týchto návrhoch uvediem v prvom rade, že článok 4 bod 6 tohto rámcového rozhodnutia sa má vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby členský štát prebral dôvod na nevykonanie stanovený v tomto článku takým spôsobom, že:

- súdny orgán má povinnosť odmietnuť vykonanie európskeho zatykača vydaného na účely výkonu trestu odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúceho pozbavenie osobnej slobody proti požadovanej osobe, ktorá sa zdržiava vo vykonávajúcom členskom štáte, je jeho štátnym príslušníkom alebo v ňom má pobyt bez toho, aby mohol posúdiť v závislosti od konkrétnej situácie osoby, či by výkon trestu v tomto štáte bol takej povahy, že by uľahčil jej sociálnu reintegráciu,
- odmietnutie vykonať európsky zatykač bude mať len taký účinok, že tento členský štát vyhlási, že je pripravený prevziať výkon trestu, ale bez toho, aby toto vyhlásenie platilo ako záväzok vykonať trest,
- súdny orgán odmietne vykonať európsky zatykač vydaný na účely výkonu trestu odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúceho pozbavenie osobnej slobody proti požadovanej osobe, ktorá sa zdržiava vo vykonávajúcom členskom štáte, je jeho štátnym príslušníkom alebo v ňom má pobyt, keď jednak rozhodnutie prevziať výkon trestu, ktoré sa prijme po vydaní rozhodnutia o odmietnutí vykonania, podlieha podmienkam týkajúcim sa tak existencie a dodržania dohovoru zaväzujúceho vydávajúcí členský štát a vykonávajúci členský štát, ako aj spolupráce vydávajúceho členského štátu a jednak odmietnutie vykonania zatykača nie je spochybnené v prípade nemožnosti prevziať výkon trestu z dôvodu nesplnenia požadovaných podmienok.

5. V druhom rade uvediem, že ustanovenia článku 4 bodu 6 uvedeného rámcového rozhodnutia nemajú priamy účinok, že prináleží vnútroštátnemu súdu, aby vyložil vnútroštátne ustanovenia, o ktoré ide vo veci samej, v čo najväčšej možnej miere v súlade s právom Únie a že v prípade, že by sa takýto výklad javil nemožný, nesmie vnútroštátny súd uplatniť tieto ustanovenia z dôvodu nezlučiteľnosti s článkom 4 bodom 6 rámcového rozhodnutia 2002/584.

I – Právny rámec

A – Právo Únie

1. Rámcové rozhodnutie 2002/584

6. Odôvodnenia 1, 5 až 7 a 10 tohto rámcového rozhodnutia znejú takto:

„(1) podľa záverov Európskej rady v Tampere z 15. a 16. októbra 1999, najmä ich bodu 35, by sa mal zrušiť formálny postup vydávania osôb medzi členskými štátmi v prípade osôb, ktoré unikajú pred spravodlivosťou po tom, ako boli s konečnou platnosťou odsúdené a vydávacie postupy by sa mali urýchliť v prípade osôb podozrivých zo spáchania trestného činu;

...

(5) cieľ vytýčený pre Úniu stať sa zónou slobody, bezpečnosti a práva, vedie k zrušeniu vydávania osôb medzi členskými štátmi a k jeho nahradeniu systémom vydávania osôb medzi súdnymi orgánmi; okrem toho, zavedenie nového zjednodušeného systému vydávania odsúdených alebo podozrivých osôb pre účely výkonu rozsudku alebo trestného stíhania umožňuje odstrániť zložitú a prípadne

priťahy pri existujúcich vydávacích postupoch; tradičné vzťahy spolupráce, ktoré až doteraz existovali medzi členskými štátmi, by mal nahradiť systém voľného pohybu súdnych rozhodnutí v trestných veciach, vrátane predbežných a konečných rozhodnutí v oblasti slobody, bezpečnosti a spravodlivosti;

- (6) európsky zatykač zavedený týmto rámcovým rozhodnutím je prvým konkrétnym opatrením v oblasti trestného práva, ktorým sa vykonáva zásada vzájomného uznávania, označovaná Európskou radou ako ‚základný kameň‘ spolupráce v oblasti súdnictva;
- (7) nakoľko zámer nahradiť systém viacstranného vydávania osôb, vychádzajúci z Európskeho dohovoru o vydávaní osôb z 13. decembra 1957, sa nemôže dostatočne dosiahnuť členskými štátmi, ktoré konajú jednostranne, a preto, vzhľadom na svoj rozsah a účinky, môže sa lepšie dosiahnuť na úrovni Únie, Rada môže prijať opatrenia v súlade so zásadou subsidiarity, uvedené v článku 2 Zmluvy o Európskej únii a článku 5 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva; v súlade so zásadou proporcionality uvedenou v druhom z týchto článkov toto rámcové rozhodnutie nepresahuje rámec toho, čo je nevyhnutné pre dosiahnutie tohto cieľa;

...

- (10) mechanizmus európskeho zatykača je založený na vysokej miere dôvery medzi členskými štátmi.
...”

7. Článok 1 ods. 1 a 2 uvedeného rámcového rozhodnutia definuje európsky zatykač a povinnosť vykonať ho takto:

„1. Európsky zatykač je súdne rozhodnutie vydané členským štátom s cieľom zatknúť a vydať požadovanú osobu inému členskému štátu na účely vedenia trestného stíhania alebo výkonu trestu alebo ochranného opatrenia.

2. Členské štáty vykonávajú každý európsky zatykač na základe zásady vzájomného uznávania a v súlade s ustanoveniami tohto rámcového rozhodnutia.“

8. Články 3 a 4 rámcového rozhodnutia 2002/584 sa venujú dôvodom na povinné nevykonanie európskeho zatykača a dôvodom na jeho nepovinné nevykonanie.

9. Článok 4 bod 6 tohto rámcového rozhodnutia stanovuje:

„Vykonávajúci súdny orgán môže odmietnuť vykonať európsky zatykač:

...

- 6) ak európsky zatykač bol vydaný pre účely výkonu trestu alebo ochranného opatrenia, ak sa požadovaná osoba zdržiava alebo je štátnym občanom alebo má trvalý pobyt vo vykonávajúcom členskom štáte a tento štát sa zaviazal, že vykoná rozsudok alebo ochranné opatrenie v súlade so svojimi vnútroštátnymi právnymi predpismi“.

2. Rámcové rozhodnutie 2008/909/SVV

10. Článok 28 rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii⁴ stanovuje:

„1. Na žiadosti doručené pred 5. decembrom 2011 sa naďalej uplatnia doterajšie právne nástroje o odovzdávaní odsúdených osôb. Žiadosti doručené po tomto dátume sa riadia pravidlami prijatými členskými štátmi na základe tohto rámcového rozhodnutia.

2. Každý členský štát však môže pri prijatí tohto rámcového rozhodnutia Radou vydať vyhlásenie, v ktorom uvedie, že v prípadoch, keď sa konečný rozsudok vydal pred dátumom, ktorý určí, bude ako štát pôvodu a vykonávajúci štát naďalej uplatňovať existujúce právne nástroje o odovzdávaní odsúdených osôb uplatniteľné pred 5. decembrom 2011. V prípade vydania takéhoto vyhlásenia sa tieto nástroje v takýchto prípadoch uplatňujú vo všetkých ostatných členských štátoch bez ohľadu na to, či urobili to isté vyhlásenie. Predmetný dátum nesmie byť neskorší než 5. december 2011. Uvedené vyhlásenie sa uverejní v *Úradnom vestníku Európskej únie*. Môže sa kedykoľvek odvolať.“

B – Holandské právo

11. Overleveringswet (zákon o odovzdaní) z 29. apríla 2004⁵ prebral do holandského práva rámcové rozhodnutie 2002/584.

12. V znení predchádzajúcom Wet wederzijdse erkenning en tenuitvoerlegging vrijheidsbenemende en voorwaardelijke sancties (zákon o vzájomnom uznávaní a výkone podmienených alebo nepodmienených trestov odňatia slobody) z 12. júla 2012⁶, ktorým bolo prebraté rámcové rozhodnutie 2008/909, § 6 OLW stanovoval:

„1. Odovzdanie holandského štátneho príslušníka môže byť povolené, ak sa požaduje na účely trestného stíhania vedeného proti nemu a ak je podľa názoru vykonávajúceho súdneho orgánu zaručené, že pokiaľ bude vo vydávajúcom členskom štáte odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody za skutky, pre ktoré môže byť odovzdanie povolené, bude môcť tento trest vykonať v Holandsku.

2. Odovzdanie holandského štátneho príslušníka do cudziny sa nepovolí, ak sa požaduje na účely výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený právoplatným súdnym rozhodnutím.

3. V prípade odmietnutia odovzdania do cudziny, ktoré sa zakladá výlučne na ustanoveniach § 6 ods. 2..., prokuratúra oznámi súdnemu orgánu, ktorý vydal zatykač, že je pripravená prevziať výkon rozsudku, a to v súlade s postupom stanoveným článkom 11 dohovoru o odovzdávaní odsúdených osôb alebo na základe inej uplatniteľnej zmluvy.

4. Prokuratúra informuje okamžite nášho ministra... o akomkoľvek odmietnutí odovzdania oznámeného formou vyhlásenia uvedeného v odseku 3, podľa ktorého je Holandsko pripravené prevziať výkon cudzieho rozsudku.

4 — Ú. v. EÚ L 327, 2008, s. 27.

5 — Stb. 2004, č. 195, ďalej len „OLW“.

6 — Stb. 2012, č. 333.

5. Odseky 1 až 4 sa uplatňujú aj na cudzinca, ktorý je držiteľom povolenia na trvalý pobyt s neobmedzenou platnosťou, pokiaľ ho možno v Holandsku stíhať za činy, na základe ktorých bol vydaný európsky zatykač, a pokiaľ možno predpokladať, že nestratí právo na pobyt v Holandsku v dôsledku trestu alebo opatrenia, ktoré sa mu uložia po odovzdaní do cudziny.“

13. Od nadobudnutia účinnosti zákona o vzájomnom uznávaní a výkone podmienených alebo nepodmienených trestov odňatia slobody znie § 6 ods. 3 OLW takto:

„3. V prípade odmietnutia odovzdania do cudziny, ktoré sa zakladá výlučne na ustanoveniach § 6 ods. 2..., prokuratúra oznámi súdnemu orgánu, ktorý vydal zatykač, že je pripravená prevziať výkon rozsudku.“

II – Konanie vo veci samej a prejudiciálne otázky

14. Rozsudkom z 5. februára 2007, ktorý nadobudol právoplatnosť 13. júla 2007, Sąd Rejonowy w Poznaniu (Krajský súd v Poznani) uložil pánovi Popławskému, poľskému štátnemu príslušníkovi, podmienený trest odňatia slobody na jeden rok. Rozhodnutím z 15. apríla 2010 ten istý súd nariadil výkon trestu.

15. Dňa 7. októbra 2013 tento súd vydal európsky zatykač proti pánovi Popławskému na účely výkonu tohto trestu.

16. V rámci konania vo veci samej týkajúceho sa vykonania tohto európskeho zatykača Rechtbank Amsterdam (Súd prvého stupňa Amsterdam, Holandsko) dospel k záveru, že neexistuje žiadny iný dôvod na nevykonanie zatykača ako ten, ktorý je stanovený v § 6 ods. 2 a 5 OLW, pokiaľ ide o osoby, ktoré majú bydlisko v Holandsku, čo je prípad pána Popławského, ktorý predložil dôkaz, že býval legálne v Holandsku nepretržite počas najmenej 5 rokov.

17. Vnútroštátny súd poznamenáva, že podľa § 6 ods. 3 OLW, keď Holandsko odmietne vykonať európsky zatykač, vyhlási, že je „pripravené“ prevziať výkon trestu na základe dohovoru viažuceho tento štát s vydávajúcim členským štátom. Spresňuje, že takéto prevzatie závisí vo veci samej od žiadosti podanej v tomto zmysle Poľskom a že poľská právna úprava bráni takejto žiadosti v prípade, že dotknutá osoba je poľským štátnym príslušníkom.

18. Za týchto podmienok sa vnútroštátny súd domnieva, že odmietnutie odovzdania by mohlo viesť k beztrestnosti požadovanej osoby, pretože po vydaní rozsudku, ktorým bolo odmietnuté odovzdanie, sa môže javiť prevzatie výkonu trestu ako nemožné, čo by však nemalo dosah na rozsudok odmietajúci odovzdanie, ktorý nemôže byť napadnutý riadnym opravným prostriedkom.

19. Keďže Rechtbank Amsterdam (Súd prvého stupňa Amsterdam) mal pochybnosti týkajúce sa súladu § 6 ods. 2 až 4 OLW s článkom 4 bodom 6 rámcového rozhodnutia 2002/584, ktorý umožňuje odmietnuť odovzdanie, len ak sa vykonávajúci členský štát „zaviaže“ vykonať trest v súlade s vnútroštátnym právom, rozhodol prerušiť konanie a položil Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Môže vykonávajúci členský štát prebrať do svojho vnútroštátneho práva článok 4 bod 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 takým spôsobom, že:

- jeho vykonávajúce súdne orgány sú bez ďalšieho povinné odmietnuť odovzdanie štátneho príslušníka tohto členského štátu alebo osoby, ktorá má pobyt v tomto štáte, na výkon trestu,
- toto odmietnutie *ipso iure* zakladá pripravenosť uvedeného členského štátu prevziať výkon trestu odňatia slobody uloženého štátnemu príslušníkovi alebo osobe, ktorá má pobyt v tomto štáte,

— [avšak] rozhodnutie o prevzatí výkonu sa prijme až po odmietnutí odovzdania na výkon trestu, pričom kladné rozhodnutie závisí od (1) existencie právneho základu v platnom dohovore medzi vydávajúcim členským štátom a vykonávajúcim členským štátom, (2) podmienok stanovených týmto dohovorom a (3) spolupráce vydávajúceho členského štátu, napr. podaním príslušnej žiadosti,

takže existuje riziko, že vykonávajúci členský štát po odmietnutí odovzdania na výkon trestu nemôže prevziať výkon, pričom toto riziko nemá vplyv na povinnosť odmietnuť odovzdanie na výkon trestu?

2. V prípade zápornej odpovede na prvú prejudiciálnu otázku:

- a) Môže vnútroštátny súd priamo uplatniť ustanovenia rámcového rozhodnutia 2002/584 napriek tomu, že si v zmysle článku 9 Protokolu (č. 36) o prechodných ustanoveniach [prípojeného k Zmluvám] po nadobudnutí platnosti Lisabonskej zmluvy toto rámcové rozhodnutie zachová právne účinky, pokiaľ nie je zrušené, vyhlásené za neplatné alebo zmenené a doplnené?
- b) Ak je to tak, je článok 4 bod 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 dostatočne jasný a nepodmienený, aby ho mohol vnútroštátny súd uplatniť?

3. V prípade zápornej odpovede na prvú otázku a druhú otázku písm. b): Môže členský štát, ktorého vnútroštátne právo vyžaduje na prevzatie výkonu cudzieho trestu odňatia slobody existenciu právneho základu v príslušnom dohovore upravujúcom túto otázku, prebrať článok 4 bod 6 tohto rámcového rozhodnutia do svojho vnútroštátneho právneho poriadku a vykladať ho tak, že na účely vylúčenia rizika nepotrestania spojeného s požiadavkou existencie zmluvného právneho základu predstavuje takýto zmluvný základ uvedený článok 4 bod 6 rámcového rozhodnutia 2002/584?

4. V prípade zápornej odpovede na prvú otázku a druhú otázku písm. b): Môže vykonávajúci členský štát prebrať článok 4 bod 6 uvedeného rámcového rozhodnutia do svojho vnútroštátneho právneho poriadku tak, že na odmietnutie odovzdania na výkon trestu osoby s pobytom vo vykonávajúcom členskom štáte, ktorá je štátnym príslušníkom iného členského štátu, stanovuje podmienku, že vykonávajúci členský štát musí mať súdnu právomoc, pokiaľ ide o skutky uvedené v európskom zatykači, a že neexistujú skutočné prekážky prípadného trestného stíhania vo vykonávajúcom členskom štáte v ňom bývajúcej osoby pre tieto skutky, ako napríklad odmietnutie vydávajúceho členského štátu odovzdať trestný spis vykonávajúcemu členskému štátu, zatiaľ čo takáto podmienka nie je stanovená pri odmietnutí odovzdania štátneho príslušníka vykonávajúceho štátu na výkon trestu?“

III – Analýza

A – O prvej prejudiciálnej otázke

20. Prvá prejudiciálna otázka sa delí na tri časti, ktoré treba skúmať oddelene.

1. O prvej časti prvej prejudiciálnej otázky

21. V prvej časti prvej prejudiciálnej otázky sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či členský štát môže prebrať dôvod na nevykonanie stanovený v článku 4 bode 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 takým spôsobom, že súdny orgán má povinnosť odmietnuť vykonanie európskeho zatykača vydaného na účely výkonu trestu odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúceho pozbavenie osobnej slobody proti požadovanej osobe, ktorá sa zdržiava vo vykonávajúcom členskom štáte, je jeho štátnym príslušníkom alebo v ňom má pobyť.

22. Na účely odpovede na túto otázku treba na úvod pripomenúť, že zásada vzájomného uznávania, ktorá predstavuje „základný kameň“ súdnej spolupráce⁷ a je na nej založená systematicka tohto rámcového rozhodnutia⁸, implikuje podľa článku 1 ods. 2 tohto rozhodnutia, že členské štáty sú v zásade povinné vykonať európsky zatykač.

23. Toto uznanie však neimplikuje „absolútnu povinnosť“ vykonať vydaný európsky zatykač, pretože systém uvedeného rámcového rozhodnutia, ktorý vyplýva najmä z článku 4 tohto rozhodnutia, „ponecháva členským štátom možnosť, aby v osobitných situáciách umožnili príslušným súdnym orgánom rozhodnúť o tom, či sa uložený trest musí vykonať na území vykonávacieho členského štátu“⁹.

24. Článok 4 bod 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 stanovuje najmä dôvod na nepovinné nevykonanie európskeho zatykača, podľa ktorého vykonávajúci „súdny orgán“ „môže“ odmietnuť vykonanie takého zatykača vydaného na účely výkonu trestu odňatia slobody, keď sa požadovaná osoba zdržiava vo vykonávajúcom členskom štáte, je jeho štátnym príslušníkom alebo v ňom má pobyť, pričom tento členský štát sa zaviazal vykonať tento trest v súlade so svojím vnútroštátnym právom.

25. Hoci Súdny dvor už mal príležitosť spresniť dosah tohto ustanovenia, najmä tým, že vymedzil jeho pôsobnosť z hľadiska *ratione personae*¹⁰ a stanovil rámcové podmienky, ktorým môže byť podriadené odmietnutie vykonania zatykača¹¹, nemusel sa zatiaľ priamo vyjadriť k tomu, či nepovinná povaha dôvodu na nevykonanie stanoveného v článku 4 bode 6 tohto rámcového rozhodnutia určuje, či vykonávajúci súdny orgán musí mať právomoc voľnej úvahy, keď rozhoduje o vykonaní európskeho zatykača, alebo ju nemá mať.

26. Otázka, ktorá vzniká, je určiť, čo treba chápať pod „nepovinnou“ povahou európskeho zatykača. Vzťahuje sa táto nepovinnosť na členské štáty, ktoré sa pri preberaní rámcového rozhodnutia 2002/584 do svojho vnútroštátneho práva môžu rozhodnúť, či zakotvia dôvody na nepovinné vykonanie, alebo je určená vykonávajúcemu súdnemu orgánu, ktorý by mal potom právomoc posúdiť, či ich uplatní, alebo nie v závislosti od okolností v každom jednotlivom prípade?

27. V návrhoch prednesených 24. marca 2009 vo veci Wolzenburg¹² som uviedol, že prebratie dôvodu na nevykonanie stanoveného v článku 4 bode 6 tohto rámcového rozhodnutia do vnútroštátneho práva nie je ponechané na voľnú úvahu členských štátov, ale je povinné. Podľa mňa by mal vykonávajúci súdny orgán mať k dispozícii podľa vnútroštátneho práva možnosť namietat proti odovzdaniu, keď sú splnené podmienky upravené v tomto ustanovení. Zdá sa, že Súdny dvor rozhodol inak, keď najmä stanovil v rozsudku z 5. septembra 2012, Lopes Da Silva Jorge¹³, že „ak“¹⁴ však členský štát preberie článok 4 bod 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 do svojho vnútroštátneho právneho poriadku, musí zohľadniť skutočnosť, že rámec uplatnenia tohto ustanovenia je vymedzený“ z hľadiska *ratione personae*.

7 — Pozri najmä rozsudok z 10. novembra 2016, Kovalkovas (C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, bod 28).

8 — Pozri najmä rozsudok z 5. septembra 2012, Lopes Da Silva Jorge (C-42/11, EU:C:2012:517, bod 30).

9 — Pozri rozsudok z 21. októbra 2010, B. (C-306/09, EU:C:2010:626, body 50 a 51). Pozri tiež rozsudok z 28. júna 2012, West (C-192/12 PPU, EU:C:2012:404, bod 64).

10 — Pozri rozsudky zo 17. júla 2008, Kozłowski (C-66/08, EU:C:2008:437); zo 6. októbra 2009, Wolzenburg (C-123/08, EU:C:2009:616), a z 5. septembra 2012, Lopes Da Silva Jorge (C-42/11, EU:C:2012:517).

11 — Súdny dvor najmä v rozsudku zo 6. októbra 2009, Wolzenburg (C-123/08, EU:C:2009:616, bod 53), spresnil, že členské štáty nemôžu podriaďiť v prípade občana Únie uplatnenie dôvodu na nevykonanie stanoveného v článku 4 bode 6 uvedeného rámcového rozhodnutia dodatočným administratívnym podmienkam, ako sú držba povolenia na pobyť na dobu neurčitú.

12 — C-123/08, EU:C:2009:183.

13 — C-42/11, EU:C:2012:517, bod 35.

14 — Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

28. Možnosť, ktorú majú podľa Súdneho dvora členské štáty, či prebrať do svojho vnútroštátneho práva dôvody na nepovinné nevykonanie, však neznamená, že keď sa rozhodnú pre prebratie článku 4 tohto rámcového rozhodnutia, môžu vykladať výraz „môže odmietnuť“ ako povinnosť, v zmysle ktorej ich súdne orgány musia odmietnuť vykonať európsky zatykač vydaný proti osobe patriacej do osobnej pôsobnosti tohto ustanovenia. Hoci v rámci prebratia tohto ustanovenia členské štáty „disponujú určitou mierou voľnej úvahy“¹⁵, nič to nemení na tom, že podľa ustálenej judikatúry vyplýva z požiadaviek tak jednotného uplatňovania práva Únie, ako aj zo zásady rovnosti, že znenie ustanovenia práva Únie, ktoré neobsahuje žiadny výslovný odkaz na právny poriadok členských štátov na účely určenia jeho významu a rozsahu, musí mať v zásade v celej únii autonómny a jednotný výklad.¹⁶

29. Článok 4 rámcového rozhodnutia 2002/584 neobsahuje žiadny odkaz na právo členských štátov a vyžaduje v dôsledku toho autonómny a jednotný výklad, ktorý sa musí vykonať tak, že sa zohľadní súčasne znenie tohto ustanovenia, kontext, do ktorého sa zaraďuje, a cieľ sledovaný týmto rámcovým rozhodnutím.¹⁷

30. V prvom rade, pokiaľ ide o nadpis tohto ustanovenia, treba uviesť, že prídavné meno „nepovinné“ sa týka „nevykonania“, a nie „dôvodov“, z čoho možno vyvodiť, že nepovinné je teda odmietnutie vykonania zatykača, na rozdiel od povinného odmietnutia upraveného v článku 3 uvedeného rámcového rozhodnutia. Treba okrem toho konštatovať, že z článku 4 prvého odseku rámcového rozhodnutia 2002/584 vyplýva, že možnosť odmietnuť vykonanie európskeho zatykača je zverená priamo vnútroštátnym vykonávajúcim súdnym orgánom, ktoré teda musia mať určitú voľnú úvahu.

31. V druhom rade je tento výklad znenia článku 4 bodu 6 tohto rámcového rozhodnutia potvrdený kontextom, do ktorého sa toto ustanovenie zaraďuje. Uvedené rámcové rozhodnutie totiž sleduje cieľ zavedenia systému povinného odovzdávania medzi súdnymi orgánmi členských štátov, ktorému vykonávajúcí súdny orgán môže brániť len na základe dôvodu na nevykonanie výslovne stanoveného uvedeným rámcovým rozhodnutím 2002/584. V tomto kontexte odovzdávanie predstavuje určitú zásadu, pričom odmietnutie odovzdania je koncipované ako výnimka, ktorá musí byť vykladaná reštriktívne. Také ustanovenie, akým je to vo veci samej, ktoré ukladá vykonávajúcemu súdnemu orgánu povinnosť odmietnuť vykonanie európskeho zatykača, ktorý sa týka štátneho príslušníka vykonávajúceho členského štátu alebo osoby, ktorá sa tam zdržiava alebo tam má pobyť, zbavuje z dôvodu svojej automatickej povahy tento orgán možnosti zohľadniť okolnosti každého jednotlivého prípadu, ktoré by ho mohli viesť k záveru, že podmienky na odmietnutie odovzdania neboli splnené. Ustanovenie tejto povahy tým, že transformovalo jednoduchú možnosť na skutočnú povinnosť, transformuje takisto výnimku tvorenú odmietnutím odovzdania na zásadné pravidlo.

32. V treťom rade to, že sa uložila vykonávajúcemu súdnemu orgánu povinnosť odmietnuť odovzdanie osôb uvedených v článku 4 bode 6 tohto rámcového rozhodnutia, ide takisto proti cieľu sledovanému týmto rozhodnutím.

33. Ako už Súdny dvor rozhodol, dôvod na nepovinné nevykonanie uvedený v tomto ustanovení má za cieľ najmä umožniť vykonávajúcemu súdnemu orgánu priznať osobitný význam možnosti zvýšiť šance na sociálnu reintegráciu požadovanej osoby po uplynutí doby trestu, na ktorý bola táto osoba odsúdená.¹⁸

15 — Pozri rozsudok z 5. septembra 2012, Lopes Da Silva Jorge (C-42/11, EU:C:2012:517, body 33 a 37).

16 — Pozri rozsudok zo 17. júla 2008, Kozłowski (C-66/08, EU:C:2008:437, bod 42).

17 — Pozri analogicky rozsudok z 10. novembra 2016, Kovalkovas (C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, bod 33, pokiaľ ide o výklad pojmu „súdny orgán“ uvedeného v článku 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584.

18 — Pozri rozsudky zo 17. júla 2008, Kozłowski (C-66/08, EU:C:2008:437, bod 45); zo 6. októbra 2009, Wolzenburg (C-123/08, EU:C:2009:616, body 62 a 67); z 21. októbra 2010, B. (C-306/09, EU:C:2010:626, bod 52), a z 5. septembra 2012, Lopes Da Silva Jorge (C-42/11, EU:C:2012:517, bod 32).

34. Dôležitosť priznaná normotvorcom Únie cieľu sociálnej reintegrácie je výslovne potvrdená inými nástrojmi práva Únie a najmä rámcovým rozhodnutím 2008/909, ktorého článok 3 ods. 1 stanovuje, že jeho cieľom je „uľahčeni[e] sociálnej nápravy [sociálnej reintegrácie – *neoficiálny preklad*] odsúdenej osoby“.

35. Podľa mňa zohľadnenie tohto cieľa implikuje priznanie voľnej úvahy vykonávajúcemu súdnemu orgánu, aby mohol určiť skutočnú šancu na sociálnu reintegráciu požadovanej osoby v závislosti od osobitnej a konkrétnej situácie tejto osoby.

36. To isté platí, keď je požadovaná osoba štátnym príslušníkom vykonávajúceho členského štátu, pretože hoci toto postavenie preukazuje existenciu veľmi silného spojenia s týmto štátom, nemôže byť považované za nevyvrátiteľnú domnienku, podľa ktorej je výkon trestu v uvedenom štáte nevyhnutne viac schopný napomôcť resocializácii dotknutej osoby. V mojom stanovisku z 28. apríla 2008 vo veci Kozłowski¹⁹ som teda v tomto zmysle uviedol, že cieľ resocializácie, sledovaný prostredníctvom článku 4 bodu 6 rámcového rozhodnutia 2002/584, nemôže odôvodniť, že členský štát zbaví svoje súdne orgány akejkoľvek voľnej úvahy, a že ak sa európsky zatykač vydaný na vykonanie trestu týka štátneho príslušníka vykonávajúceho členského štátu a ten nesúhlasí so svojím odovzdaním, súdny orgán tohto štátu musí mať právo preskúmať vzhľadom na konkrétnu situáciu tejto osoby, či vykonanie trestu na území uvedeného štátu je nevyhnutné na dosiahnutie jeho resocializácie.²⁰

37. Rovnako, a možno dokonca *a fortiori* treba pripustiť, že článok 4 bod 6 tohto rámcového rozhodnutia sa musí vykladať v tom zmysle, že zveruje vykonávajúcemu súdnemu orgánu možnosť výberu, či odmietne, alebo neodmietne odovzdanie, ak sa európsky zatykač vydaný na účely výkonu trestu týka osoby, ktorá nie je štátnym príslušníkom vykonávajúceho členského štátu, ale sa tam zdržiava, alebo tam má pobyt. Na jednej strane totiž postavenie rezidenta vo vykonávajúcom členskom štáte a ani postavenie štátneho príslušníka tohto štátu nemožno považovať za nevyvrátiteľnú domnienku väčšej šance na resocializáciu v tomto členskom štáte. Na druhej strane určiť, či sa požadovaná osoba zdržiava na území vykonávajúceho členského štátu, implikuje podujat' sa na posúdenie existencie a intenzity spojení, ktoré požadovaná osoba udržiava s týmto štátom. V tejto súvislosti treba uviesť, že Súdny dvor rozhodol, že keď členský štát preberá článok 4 bod 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 bez toho, aby stanovil osobitné podmienky týkajúce sa uplatnenia tohto ustanovenia, prináleží vykonávajúcemu súdnemu orgánu na účely určenia, či v konkrétnej situácii existujú medzi požadovanou osobou a vykonávajúcim členským štátom väzby umožňujúce konštatovať, že táto osoba sa zdržiava alebo má pobyt v tomto štáte v zmysle článku 4 bodu 6 tohto rámcového rozhodnutia, vykonať celkové posúdenie viacerých objektívnych prvkov charakterizujúcich situáciu tejto osoby, medzi ktoré patria najmä dĺžka, povaha a podmienky pobytu požadovanej osoby, ako aj rodinné a hospodárske väzby, ktoré táto osoba udržiava.

38. Takto vykonané posúdenie na určenie toho, či požadovaná osoba patrí do pôsobnosti článku 4 bodu 6 uvedeného rámcového rozhodnutia z hľadiska *ratione personae*, sa zhoduje s tým, ktoré treba vykonať na účely preverenia, či výkon trestu v uvedenom štáte bude takej povahy, že uľahčí sociálnu reintegráciu tejto osoby.

39. Z týchto úvah vyvodzujem, že vykonávajúci súdny orgán musí mať právomoc voľnej úvahy umožňujúcu mu rozhodnúť sa, či využije možnosť, ktorá mu je poskytnutá, a to odmietnuť vykonať európsky zatykač vzhľadom na cieľ sociálnej reintegrácie.

19 — C-66/08, EU:C:2008:253.

20 — Stanovisko vo veci Kozłowski (C-66/08, EU:C:2008:253, body 79 a 80).

40. Preto navrhujem odpovedať na prvú časť prvej prejudiciálnej otázky tak, že článok 4 bod 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby členský štát prebral dôvod na nevykonanie stanovený týmto článkom takým spôsobom, že súdny orgán má povinnosť odmietnuť vykonanie európskeho zatykača vydaného na účely výkonu trestu odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúceho pozbavenie osobnej slobody namiereného proti požadovanej osobe, ktorá sa zdržiava vo vykonávajúcom členskom štáte, je jeho štátnym príslušníkom alebo v ňom má pobyt bez toho, aby mohol posúdiť v závislosti od konkrétnej situácie osoby, či by výkon trestu v tomto štáte bol takej povahy, že by uľahčil jej sociálnu reintegráciu.

2. O druhej časti prvej prejudiciálnej otázky

41. V druhej časti prvej prejudiciálnej otázky sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či členský štát môže prebrať dôvod na nevykonanie stanovený v článku 4 bode 6 tohto rámcového rozhodnutia takým spôsobom, že odmietnutie vykonať európsky zatykač bude mať len taký účinok, že tento členský štát vyhlási, že je pripravený prevziať výkon trestu, ale bez toho, aby toto vyhlásenie platilo ako záväzok vykonať trest.

42. Z informácií poskytnutých vnútroštátnym súdom, ako aj zo spresnení uvedených na pojednávaní zo strany Openbaar Ministerie (prokuratúra, Holandsko) vyplýva, že v systéme upravenom vnútroštátnym právom je vykonávajúci súdny orgán povinný odmietnuť vykonanie európskeho zatykača dokonca predtým, ako by sa preskúmala otázka, či trest možno naozaj vykonať v Holandsku, pričom orgánom, ktorý má právomoc vydať konečné rozhodnutie v danej oblasti, je Minister van Veiligheid en Justitie (minister bezpečnosti a spravodlivosti). Takto teda v tomto systéme výkon trestu v Holandsku nie je podmienkou odmietnutia odovzdania, pričom toto odmietnutie nie je spochybňované, ak sa javí, že trest nemožno v Holandsku vykonať.

43. Skúmanie uvedeného rámcového rozhodnutia umožňuje potvrdiť, že taký systém, akým je systém stanovený holandským právom, nie je zlučiteľný so systémom odovzdávania zakotveným týmto rámcovým rozhodnutím.

44. V prvom rade treba uviesť, že tento článok podriaďuje možnosť sudcu odmietnuť vykonanie európskeho zatykača dvojitej podmienke, a to jednak tomu, aby požadovaná osoba bola štátnym príslušníkom vykonávajúceho členského štátu, alebo sa v ňom zdržiavala, alebo v ňom mala pobyt, a jednak tomu, aby sa tento štát zaviazal, že vykoná trest alebo ochranné opatrenie v súlade so svojím vnútroštátnym právom.

45. Zo samotného znenia tohto ustanovenia vyplýva, že odmietnutie vykonania európskeho zatykača predpokladá ako kompenzáciu za toto odmietnutie skutočný jednostranný záväzok vykonávajúceho členského štátu uznať rozsudok a zabezpečiť výkon trestu.

46. Vyhlásenie, v ktorom prokuratúra vyhlási, že je pripravená prevziať výkon trestu, nezodpovedá tejto požiadavke, lebo nie je z hľadiska svojej povahy rozhodnutím, ale iba prejavom zámeru, po ktorom musí nasledovať skutočné rozhodnutie zo strany Minister van Veiligheid en Justitie (minister bezpečnosti a spravodlivosti). Takto teda v konaní stanovenom v § 6 OLW prevzatie výkonu trestu nie je podmienkou odmietnutia odovzdania, ktorá by bola istá a záväzná, ale iba prípadným a fakultatívnym dôsledkom tohto odmietnutia.

47. V druhom rade treba pripomenúť, že cieľom dôvodu na nepovinné nevykonanie, upraveného v tomto ustanovení je najmä uľahčiť sociálnu reintegráciu osoby, ktorá si odpykáva trest vo väzení, a to tým, že jej umožní vykonať tento trest v členskom štáte, v ktorom je vyššia pravdepodobnosť jej sociálnej reintegrácie. Táto možnosť odmietnutia neopravňuje vykonávajúci členský štát oslobodiť svojich štátnych príslušníkov alebo osoby, ktoré sa zdržiavajú alebo majú pobyt na jeho území, od výkonu trestu, ktorý im bol uložený vo vydávajúcom členskom štáte.

48. V treťom rade treba konštatovať, že systém, v ktorom odmietnutie vykonania zatykača nepodlieha záväzku vykonať trest, je v úplnom rozpore s logikou systému odovzdávania stanoveného rámcovým rozhodnutím 2002/584. Kým tento systém, ktorého účelom je zjednodušiť a zrýchliť súdnu spoluprácu s úmyslom prispieť k dosiahnutiu cieľa stanoveného pre Úniu, a to stať sa priestorom slobody, bezpečnosti a spravodlivosti, je založený na zásade vzájomného uznávania, ktorá implikuje na základe článku 1 ods. 2 tohto rámcového rozhodnutia, že členské štáty sú v zásade povinné vykonať európsky zatykač, tak systém upravený v OLW vedie naopak k tomu, že umožňuje vykonávajúcemu členskému štátu neuznať rozsudok odsudzujúci na trest odňatia slobody vydaný vo vydávajúcom členskom štáte. Nevykonanie uloženého trestu tak pôsobí ako jeho zmena, ktorá je však nielen sama osebe v rozpore so zásadou vzájomného uznávania, ale navyše je ešte aj založená na podmienke štátnej príslušnosti alebo pobytu, ktorá je ako taká diskriminačná.

49. Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy som dospel k záveru, že článok 4 bod 6 uvedeného rámcového rozhodnutia sa má vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby členský štát prebral dôvod na nevykonanie stanovený v tomto článku takým spôsobom, že odmietnutie vykonať európsky zatykač bude mať len taký účinok, že tento členský štát vyhlási, že je pripravený prevziať výkon trestu, ale bez toho, aby toto vyhlásenie platilo ako záväzok vykonať trest.

3. O tretej časti prvej prejudiciálnej otázky

50. V tretej časti prvej prejudiciálnej otázky sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či členský štát môže prebrať dôvod na nevykonanie stanovený v článku 4 bode 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 takým spôsobom, že súdny orgán odmietne vykonať európsky zatykač vydaný na účely výkonu trestu odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúceho pozbavenie osobnej slobody namiereného proti požadovanej osobe, ktorá sa zdržiava vo vykonávajúcom členskom štáte, je jeho štátnym príslušníkom alebo v ňom má pobyt, keď jednak rozhodnutie prevziať výkon trestu, ktoré sa prijme po vydaní rozhodnutia o odmietnutí vykonania, podlieha podmienkam týkajúcim sa tak existencie a dodržania dohovoru zaväzujúceho vydávajúci členský štát a vykonávajúci členský štát, ako aj spolupráce vydávajúceho členského štátu a jednak odmietnutie vykonania zatykača nie je spochybnené v prípade nemožnosti prevziať výkon trestu z dôvodu nesplnenia požadovaných podmienok.

51. Ako vyplýva z rozhodnutia vnútroštátneho súdu, Rechtbank Amsterdam (Súd prvého stupňa Amsterdam) vychádza z predpokladu, že prevzatie vykonania trestu uloženého 5. februára 2007 pánovi Popławskému musí splniť pravidlá stanovené v § 6 ods. 3 OLW, ktoré odkazujú skôr na existenciu právneho základu v dohovore, a nie na nové ustanovenia prijaté v rámci prebratia rámcového rozhodnutia 2008/909.

52. Tento predpoklad je nepriamo spochybňovaný Európskou komisiou, ktorá vo svojich tak písomných, ako aj ústnych pripomienkach odkázala na rámcové rozhodnutie 2008/909, ktoré implicitne považovala za uplatniteľné z hľadiska *ratione temporis* na spor vo veci samej.

53. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že hoci článok 28 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2008/909 stanovuje, že na žiadosti o uznanie a o výkon trestov doručené po 5. decembri 2011 sa vzťahujú pravidlá prijaté členskými štátmi v rámci vykonania tohto rámcového rozhodnutia, článok 28 ods. 2 uvedeného rámcového rozhodnutia povoľuje každému členskému štátu urobiť vyhlásenie, ktoré pôsobí, že sa bude uplatňovať až neskôr.

54. Komplikácia vyplýva z toho, že podľa znenia článku 28 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2008/909 sa musí vyhlásenie vykonať „pri prijatí... rámcového rozhodnutia“. Zdá sa však, že vyhlásenie Holandského kráľovstva bolo zaslané Rade 24. marca 2009, potom bolo distribuované ako dokument Rady 30. apríla 2009 a nakoniec bolo uverejnené v úradnom vestníku 9. októbra 2009, kým vyhlásenie Poľskej republiky dostala Rada 23. februára 2011, potom ho distribuovala ako dokument Rady 28. februára 2011 a nakoniec bolo uverejnené v úradnom vestníku 1. júna 2011.

55. V súlade s teóriou, ktorú som rozvinul v návrhoch prednesených 12. októbra 2016 vo veci van Vemde²¹, sa domnievam, že oneskorenosť vyhlásení Holandského kráľovstva a Poľskej republiky zbavuje tieto vyhlásenia právnych účinkov, takže uznanie a výkon trestu uloženého pánovi Popławskému by mali podliehať pravidlám prijatým Holandskom pri preberaní rámcového rozhodnutia 2008/909.

56. Nech už je uhol, z ktorého sa Súdny dvor rozhodne nakoniec túto otázku skúmať, akýkoľvek, odpoveď musí byť podľa mňa stále tá istá, keďže také ustanovenia, akými sú tie prijaté holandským zákonodarcom tak pred, ako aj po rámcovom rozhodnutí 2008/909, vedú k popretiu záväzku vykonať trest, stanoveného v článku 4 bode 6 rámcového rozhodnutia 2002/584.

57. Ako som už zdôraznil,²² toto ustanovenie sa musí chápať v tom zmysle, že odmietnutie vykonania európskeho zatykača predpokladá ako kompenzáciu záväzok vykonávajúceho členského štátu pristúpiť k výkonu trestu alebo ochranného opatrenia uloženého v členskom štáte, ktorý vydal zatykač. Ako správne uvádza Komisia, implementácia zásady vzájomného uznávania a potreba odstrániť akékoľvek riziko beztrestnosti si vyžadujú, že ak prevzatie výkonu trestu vykonávajúcim členským štátom nie je z akéhokoľvek dôvodu možné, európsky zatykač sa musí vykonať.

58. Z toho vyplýva, že akékoľvek odmietnutie odovzdania sa musí vykonať po preverení zo strany vykonávajúceho súdneho orgánu, či možno naozaj vykonať trest podľa jeho vnútroštátneho práva.

59. Ak toto právo platne odkazuje na dohovory v oblasti prevzatia výkonu trestu, uplatniteľné predtým, ako bol prijatý režim zavedený rámcovým rozhodnutím 2008/909, a vyžaduje tak spoluprácu medzi vydávajúcim členským štátom a vykonávajúcim členským štátom, vykonávajúci súdny orgán môže odmietnuť vykonať európsky zatykač, len ak oba dotknuté členské štáty dosiahnu dohodu o prevzatí výkonu trestu.

60. Keď vnútroštátne právo preberá režim vyplývajúci z rámcového rozhodnutia 2008/909, odmietnutie odovzdania predpokladá, že všetky podmienky stanovené týmto rámcovým rozhodnutím budú splnené, aby sa trest uložený vydávajúcim členským štátom mohol vykonať v členskom štáte vykonávajúcim európsky zatykač. Inak povedané, členský štát vykonávajúci európsky zatykač môže odmietnuť odovzdanie, len ak sa nechce odvolať na jeden z dôvodov na neuznanie a nevykonanie, zakotvených v článku 9 rámcového rozhodnutia 2008/909.

61. Treba v tomto zmysle uviesť, že článok 25 tohto rámcového rozhodnutia, nazvaný „Výkon trestov na základe európskeho zatykača“, stanovuje, že „bez toho, aby bolo dotknuté rámcové rozhodnutie 2002/584..., ustanovenia tohto rámcového rozhodnutia sa primerane uplatňujú, pokiaľ sú *zlučiteľné*“²³ s ustanoveniami [tohto] rámcového rozhodnutia na výkon trestov, v prípadoch, keď sa členský štát rozhodne vykonať trest v prípadoch podľa článku 4 ods. 6 uvedeného rámcového rozhodnutia“. Podľa odôvodnenia 12 rámcového rozhodnutia 2008/909 „to okrem iného znamená, že bez toho, aby bolo dotknuté... rámcové rozhodnutie [2002/584], vykonávajúci štát by mohol overiť existenciu dôvodov odmietnutia uznania a výkonu podľa článku 9 tohto rámcového rozhodnutia vrátane preskúmania obojstrannej trestnosti, ak štát pôvodu vydá vyhlásenie podľa článku 7 ods. 4 ako podmienku uznania a výkonu rozsudku na účely zváženia, či odsúdenú osobu odovzdá, alebo či vykoná trest v prípadoch podľa článku 4 ods. 6 rámcového rozhodnutia 2002/584“.

21 — C-582/15, EU:C:2016:766.

22 — Pozri bod 49 týchto návrhov.

23 — Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

62. Podľa mňa z článku 25 rámcového rozhodnutia 2008/909 v spojení s odôvodnením 12 tohto rámcového rozhodnutia jasne vyplýva vôľa normotvorcu Únie nepripustiť, aby členský štát mohol odmietnuť odovzdanie požadovanej osoby tak, že sa odvolá na podmienky uznávania rozhodnutí a výkonu trestov vyplývajúce z toho, ako bolo prebraté uvedené rámcové rozhodnutie. Ak existuje dôvod na neuznanie alebo nevykonanie, ktorý bráni vykonávajúcemu členskému štátu zaviazat' sa, že vykoná trest, tento členský štát nemá inú alternatívu ako vykonať európsky zatykač, a teda odovzdať požadovanú osobu.

63. Z vyššie uvedených úvah vyvodzujem, že článok 4 bod 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby členský štát prebral dôvod na nevykonanie stanovený v tomto článku takým spôsobom, že súdny orgán odmietne vykonať európsky zatykač vydaný na účely výkonu trestu odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúceho pozbavenie osobnej slobody namiereného proti požadovanej osobe, ktorá sa zdržiava vo vykonávajúcim členskom štáte, je jeho štátnym príslušníkom alebo v ňom má pobyt, keď jednak rozhodnutie prevziať výkon trestu, ktoré sa prijme po vydaní rozhodnutia o odmietnutí vykonania, podlieha podmienkam týkajúcim sa tak existencie a dodržania dohovoru zaväzujúceho vydávajúci členský štát a vykonávajúcim členský štát, ako aj spolupráce vydávajúceho členského štátu a jednak odmietnutie vykonania zatykača nie je spochybnené v prípade nemožnosti prevziať výkon trestu z dôvodu nesplnenia požadovaných podmienok.

B – O druhej a tretej prejudiciálnej otázke

64. V druhej a tretej prejudiciálnej otázke, ktoré treba skúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či ustanovenia článku 4 bodu 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 môžu mať priamy účinok, a ak nie, či vnútroštátne pravidlá môžu byť predmetom výkladu, ktorý bude v súlade s týmito ustanoveniami v tom zmysle, že keď členský štát podriadi prevzatie výkonu trestu odňatia slobody existencii právneho základu v medzinárodnom dohovore, tento článok predstavuje sám osebe zmluvný základ vyžadovaný vnútroštátnym právom.

65. Treba uviesť, že toto rámcové rozhodnutie nemá priamy účinok, pretože bolo prijaté na základe bývalého tretieho piliera Únie, konkrétne na základe článku 34 ods. 2 písm. b) EÚ v znení vyplývajúcom z Amsterdamskej zmluvy, ktorá stanovuje jednak, že rámcové rozhodnutia zaväzujú členské štáty, pokiaľ ide o výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom ponechávajú vnútroštátnym orgánom právomoc, čo sa týka formy a prostriedkov, a jednak, že rámcové rozhodnutia nemôžu mať priamy účinok.

66. Treba znovu pripomenúť, že podľa článku 9 protokolu (č. 36) o prechodných ustanoveniach²⁴, pripojeného k Zmluvám, sú právne účinky aktov prijatých inštitúciami, orgánmi a agentúrami Únie na základe Zmluvy EÚ pred nadobudnutím platnosti Lisabonskej zmluvy zachované tak dlho, kým sa tieto akty na základe Zmlúv nezrušia, nevyhlásia za neplatné alebo nezmenia a nedoplnia.

67. Uvedené rámcové rozhodnutie však nebolo zrušené, vyhlásené za neplatné alebo zmenené a doplnené po nadobudnutí platnosti Lisabonskej zmluvy, pričom sa v tejto súvislosti spresňuje, že hoci smernica Európskeho parlamentu a Rady 2012/13/EÚ z 22. mája 2012 o práve na informácie v trestnom konaní²⁵ podstatne posilňuje právo na informácie, priznané každej podozrivej alebo stíhanej osobe, článok 5 tejto smernice sa obmedzuje na to, že stanovuje, pokiaľ ide o postupy týkajúce sa európskeho zatykača, aby sa osobám, ktoré sú zatknuté v súvislosti s vykonaním takéhoto zatykača, bezodkladne poskytlo vhodné poučenie o právach, ktoré obsahuje informácie o ich právach „podľa

24 — Ú. v. EÚ C 202, 2016, s. 321.

25 — Ú. v. EÚ L 142, 2012, s. 1.

ustanovení, ktorými sa v príslušnom členskom štáte vykonáva rámcové rozhodnutie...“. Smernica 2012/13 nezmenila teda ani formálne, ani podstatne rámcové rozhodnutie 2002/584, ktoré má naďalej právne účinky v súlade s článkom 34 ods. 2 písm. b) EÚ v znení vyplývajúcom z Amsterdamskej zmluvy.

68. Od vydania rozsudku zo 16. júna 2005, Pupino²⁶, je ustálenou judikatúrou takisto to, že na rámcové rozhodnutia sa možno odvolávať s cieľom dosiahnutia konformného výkladu vnútroštátneho práva na vnútroštátnych súdoch. Povinnosť konformného výkladu totiž nezávisí od prípadného priameho účinku normy Únie, ale vyplýva zo záväznej povahy tejto normy. Ako rozhodol Súdny dvor, „hoci rámcové rozhodnutia nemôžu podľa článku 34 ods. 2 písm. b) EÚ [v znení vyplývajúcom z Amsterdamskej zmluvy] mať priamy účinok, ich záväzný charakter ukladá vnútroštátnym orgánom a najmä vnútroštátnym súdnym orgánom povinnosť konformného výkladu vnútroštátneho práva“²⁷.

69. Vnútroštátne súdy sú pri uplatňovaní vnútroštátneho práva povinné vykladať toto právo s čo najväčším ohľadom na znenie a účel tohto rámcového rozhodnutia, aby sa dosiahol ním sledovaný výsledok. Táto povinnosť konformného výkladu vnútroštátneho práva je „obsiahnutá v systéme Zmluvy o FEÚ, keďže vnútroštátnym súdom umožňuje v rámci ich právomocí zaistiť úplnú účinnosť práva Únie pri rozhodovaní o sporoch, ktoré im boli predložené“²⁸. Podľa formulácie Súdneho dvora uvedená povinnosť vyžaduje, aby vnútroštátne súdy „urobili všetko, čo je v ich právomoci“²⁹, pričom zohľadnia vnútroštátne právo ako celok a uplatnia výkladové metódy, ktoré toto právo uznáva, aby zaručili úplnú účinnosť predmetného rámcového rozhodnutia a dospeli k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným rámcovým rozhodnutím“³⁰.

70. Okrem toho Súdny dvor v rozsudku z 19. apríla 2016, DI³¹, spresnil, že povinnosť konformného výkladu vyžaduje od vnútroštátnych súdov, aby zmenili alebo nepoužili ustálenú judikatúru, ak je založená na výklade vnútroštátneho práva, ktorý je nezlučiteľný s právom Únie. Konformný výklad tak určitým spôsobom zabezpečuje účinok vylúčenia takeého výkladu zo strany súdov, ktorý by porušoval právo Únie.

71. Zásada konformného výkladu však má určité hranice, medzi ktoré patrí najmä to, že táto zásada nemôže byť použitá ako základ pre výklad vnútroštátneho práva *contra legem*.³²

72. Vo veci samej vnútroštátny súd nesúhlasí s názorom prokuratúry, podľa ktorej je možný konformný výklad, pričom navrhuje, aby sa § 6 ods. 3 OLW vykladal len v tom zmysle, že vyhlásenie prokuratúry, že je „pripravená prevziať výkon rozsudku“, by sa malo považovať za skutočný záväzok. Vnútroštátny súd sa naopak domnieva, že keďže vnútroštátna právna úprava stanovuje pre vykonávajúci súdny orgán povinnosť odmietnuť odovzdanie bez toho, aby podriadila toto odmietnutie záväzku vykonať trest, akýkoľvek výklad, podľa ktorého odmietnutie vykonania podlieha takémuto záväzku, je nevyhnutne výkladom *contra legem*. V tejto súvislosti zdôrazňuje, že vnútroštátna právna úprava neumožňuje vykonávajúcemu súdnemu orgánu vyhnúť sa povinnosti odmietnuť odovzdanie, keď je zjavné, že Holandsko nebude môcť prevziať výkon trestu.

26 — C-105/03, EU:C:2005:386.

27 — Pozri rozsudok z 5. septembra 2012, Lopes Da Silva Jorge (C-42/11, EU:C:2012:517, bod 53 a citovanú judikatúru).

28 — Pozri rozsudok z 8. novembra 2016, Ogňanov (C-554/14, EU:C:2016:835, bod 59 a citovaná judikatúra).

29 — Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

30 — Pozri rozsudok z 28. júla 2016, JZ (C-294/16 PPU, EU:C:2016:610, bod 33 a citovanú judikatúru).

31 — C-441/14, EU:C:2016:278.

32 — Pozri nakoniec rozsudok z 28. júla 2016, JZ (C-294/16 PPU, EU:C:2016:610, bod 33 a citovanú judikatúru).

73. Aby vnútroštátne právo mohlo byť predmetom výkladu v súlade s relevantnými ustanoveniami práva Únie, bolo by totiž treba dospieť k záveru, ako to navrhuje prokuratúra, že vyhlásenie o „[pripravenosti] prevziať výkon rozsudku“ nepredstavuje len jednoduchý prejav zámeru, ale skutočný záväzok prijatý po preverení, že toto prevzatie výkonu je naozaj možné, a Minister van Veiligheid en Justitie (minister bezpečnosti a spravodlivosti) je nakoniec v takom postavení, že má presne vymedzenú právomoc prijať alebo odmietnuť toto prevzatie výkonu bez toho, aby mohol posudzovať jeho dôvodnosť.

74. Nakoniec prináleží vnútroštátnemu súdu posúdiť, či existuje skutočná nemožnosť podať konformný výklad vnútroštátneho práva. V tejto súvislosti treba uviesť, že otázka vnútroštátneho súdu týkajúca sa možnosti vykladať výraz „uplatniteľná zmluva“ uvedený v § 6 ods. 3 OLW ako odkazujúci na rámcové rozhodnutie 2002/584, je otázkou výkladu vnútroštátneho práva, o ktorej prináleží rozhodnúť len tomuto súdu. V týchto návrhoch sa teda netreba tejto otázke venovať.

75. Bez toho, aby sa prejudikoval výklad holandského práva, treba zdôrazniť, že v každom prípade výklad holandského práva v súlade s týmto rámcovým rozhodnutím predpokladá pripustiť, že znenie § 6 OLW možno vnímať v tom zmysle, že stanovuje nie povinnosť, ale iba možnosť, aby súdny orgán odmietol vykonať európsky zatykač, a v tom zmysle, že povoľuje využitie tejto možnosti, iba ak sa naozaj javí ako možné, aby Holandsko prevzalo výkon trestu.

76. Keďže však nie je isté, či vnútroštátny súd bude môcť dospieť k výkladu vnútroštátneho práva v súlade s právom Únie, zdá sa mi nevyhnutné určiť, pre prípad, že by takýto konformný výklad nebol možný, aké konkrétne dôsledky prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť z toho, že ustanovenia § 6 ods. 2 a 3 OLW nie sú v súlade s uvedeným rámcovým rozhodnutím.

77. V zásade, ak v prípade predmetných vnútroštátnych ustanovení nie je možné podať konformný výklad, je vnútroštátny súd povinný ich neuplatniť, aby sa v plnom rozsahu uplatnilo právo Únie.

78. V tejto súvislosti treba konštatovať, že hoci Súdny dvor už mal príležitosť vyjadriť sa k právnemu dosahu nástrojov prijatých v rámci oblasti, na ktorú sa vzťahuje hlava VI Zmluvy EÚ venovaná policajnej a súdnej spolupráci v trestných veciach, obmedzil sa vo svojom rozsudku zo 16. júna 2005, Pupino,³³ na to, že rozšíril zásadu konformného výkladu na tieto právne nástroje, pričom uznal, že rámcové rozhodnutie možno porovnať z tohto hľadiska so smernicou.

79. Na druhej strane Súdny dvor ešte nerozhodol o tom, či nesúlady vnútroštátneho pravidla s rámcovým rozhodnutím spôsobuje, že vnútroštátny súd je povinný neuplatniť toto pravidlo, ak nemôže byť predmetom konformného výkladu.

80. Ako som už uviedol v stanovisku z 28. apríla 2008 vo veci Kozłowski³⁴, dôvody, pre ktoré Súdny dvor v rozsudku z 15. júla 1964, Costa³⁵, rozhodol, že členské štáty po tom, ako dobrovoľne súhlasili s prenosom ich právomocí na Spoločenstvo, nemôžu uplatňovať proti záväznému aktu Spoločenstva ustanovenie ich vnútroštátneho právneho poriadku, nech by už išlo o akékoľvek ustanovenie, je možné preniesť na rámcové rozhodnutie. Podľa mňa rámcové rozhodnutie ako každý záväzný akt práva Únie má prednosť pred akýmkoľvek ustanovením vnútroštátneho práva bez ohľadu na jeho povahu, a to aj ustanovením ústavnej povahy alebo ustanovením patriacim medzi ustanovenia základného zákona. Takto zásada prednosti práva Únie ukladá vnútroštátnemu súdu uistiť sa o plnej účinnosti práva Únie, „pričom v prípade potreby z vlastnej iniciatívy neuplatní akékoľvek odporujúce ustanovenie vnútroštátneho práva“³⁶.

33 — C-105/03, EU:C:2005:386.

34 — C-66/08, EU:C:2008:253.

35 — 6/64, EU:C:1964:66.

36 — Pozri rozsudok z 5. júla 2016, Ogňanov (C-614/14, EU:C:2016:514, bod 34).

81. Viaceré úvahy svedčia v prospech uznania zásady prednosti v prípade rámcových rozhodnutí prijatých v rámci tretieho piliera.³⁷

82. Prvá úvaha sa týka samotného textu. Treba v tejto súvislosti konštatovať, že s výnimkou výhrady týkajúcej sa neexistencie priameho účinku rámcových rozhodnutí normotvorca Únie pripodobnil režim rámcových rozhodnutí režimu smerníc, keď stanovil, že rámcové rozhodnutia „sú záväzné pre členské štáty, pokiaľ ide o výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom voľba foriem a metód sa ponecháva na vnútroštátne orgány“³⁸. Nemenná výnimočnosť rámcových rozhodnutí sa obmedzuje na to, že nemajú priamy účinok³⁹, takže neexistuje žiadny dôvod vylúčiť, pokiaľ ide o ich ostatné aspekty, prednosť týchto právnych nástrojov z dôvodu, že patria do oblasti medzivládnej spolupráce.

83. Druhá úvaha sa týka toho, že Súdny dvor uznáva povinnosť vnútroštátneho súdu použiť techniku konformného výkladu s cieľom zabezpečiť úplnú účinnosť rámcových rozhodnutí a dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s ich cieľom.

84. Iste, na odôvodnenie uplatnenia zásady konformného výkladu vychádzal Súdny dvor nie zo zásady prednosti, ale lojálnej spolupráce. Stanovil tak, že táto posledná uvedená zásada, ktorá implikuje najmä to, že členské štáty prijímajú všetky potrebné opatrenia všeobecnej alebo osobitnej povahy, aby zabezpečili plnenie svojich záväzkov vyplývajúcich z práva Európskej únie, musí platiť aj v rámci policajnej a súdnej spolupráce v trestných veciach, ktorá je ako celok založená na spolupráci medzi členskými štátmi a inštitúciami.⁴⁰ Táto logika odôvodnenia už bola prítomná v rozsudku z 10. apríla 1984, Von Colson a Kamann⁴¹, pretože Súdny dvor tam najmä vyvodil povinnosť konformného výkladu z povinnosti členských štátov prijať všetky opatrenia všeobecnej alebo osobitnej povahy, vhodné na zabezpečenie plnenia ich záväzkov vyplývajúcich z práva Európskej únie, pričom spresnil, že toto právo je záväzné pre všetky vnútroštátne orgány, vrátane súdnych orgánov v rámci ich právomocí.⁴²

85. Nič to však nemení na tom, že požiadavka konformného výkladu, v prípade ktorej Súdny dvor dospel v ustálenej judikatúre k záveru, že je „obsiahnutá v systéme Zmluvy o FEÚ, keďže vnútroštátnym súdom umožňuje v rámci ich právomocí zaistiť úplnú účinnosť práva Únie, keď rozhodujú o sporoch, ktoré im boli predložené“⁴³, vyplýva z požiadavky efektívnosti práva Únie a potreby zaistiť prednosť práva Únie pred vnútroštátnym právom členských štátov.⁴⁴ Napokon uznanie zásady konformného výkladu ako prejavu zásady lojálnej spolupráce nevyhnutne predpokladá pripustiť, aj keby len podporne, prednosť práva Únie. Ako by totiž mohla povinnosť lojálnej spolupráce vyplývajúca z práva Únie odôvodniť, že vnútroštátny súd je povinný zmeniť význam svojho vnútroštátneho práva v zmysle, ktorý je v súlade s právom Únie, keby táto povinnosť zmeniť význam nebola povinnosťou, ktorá prevažuje nad povinnosťou vnútroštátneho súdu rozhodnúť v spore v súlade s pravidlami jeho vnútroštátneho práva?

37 — Pozri v tomto zmysle LENAERTS, K., CORTHAUT, T.: Of birds and hedges: the role of primacy in invoking norms of EU law. In: *European Law Review*. London: Sweet and Maxwell. 2006, s. 287 – 315. Pozri v opačnom zmysle PEERS, S.: Salvation outside the church: judicial protection in the third pillar after the Pupino and Segi judgments. In: *Common Market Law Review*. Alphen aan den Rijn: Wolters Kluwer Law and Business, 2007, roč. 44, č. 4, s. 883 – 929, osobitne s. 920, ktorý sa domnieva, že keby sa zásady prednosti a priameho účinku uplatnili na tretí pilier, zábery autorov Zmlúv by boli ignorované. Tento autor však pripúšťa, že uznanie zásady prednosti práva Únie v rámci tretieho piliera by posilnilo zásadu efektivity a neporušilo výslovné znenie Zmlúv (s. 917).

38 — Článok 34 ods. 2 písm. b) EU v znení vyplývajúcom z Amsterdamskej zmluvy.

39 — PRECHAL, S. a MARGUERY, T. považujú neexistenciu priameho účinku rámcových rozhodnutí za „malú osobitosť“ v diele: *La mise en œuvre des rozhodnuties-cadres une leçon pour les futures directives pénales?* In: *L'exécution du droit de l'Union, entre mécanismes communautaires et droits nationaux*. Brusel: Bruylant, 2009, s. 225 – 251, osobitne s. 250.

40 — Pozri rozsudok zo 16. júna 2005, Pupino (C-105/03, EU:C:2005:386, bod 42).

41 — 14/83, EU:C:1984:153.

42 — Pozri rozsudok z 10. apríla 1984, von Colson a Kamann (14/83, EU:C:1984:153, bod 26).

43 — Pozri napokon rozsudok z 28. januára 2016, BP Europa (C-64/15, EU:C:2016:62, bod 41 a citovanú judikatúru).

44 — Pozri v tomto zmysle SIMON, D.: La panacée de l'interprétation conforme: injection homéopathique ou thérapie palliative? In: *De Rome à Lisbonne: les juridictions de l'Union européenne à la croisée des chemins, Mélanges en l'honneur de Paolo Mengozzi*. Brusel: Bruylant, 2013, s. 279 – 298. Tento autor sa domnieva, že „povýšenie povinnosti konformného výkladu na úroveň ‚zásady obsiahnutej v systéme Zmluvy‘ vyplýva priamo... z prednosti [práva Únie] pred vnútroštátnym právom členských štátov“ (s. 282). Dodáva, že „spojitosť s prednosťou práva Únie vo všeobecnosti a nie len konkrétne s vykonaním smerníc je preukázaná povinnosťou zabezpečiť „eurokompatibilný“ výklad nielen preberajúceho aktu, ale aj celého vnútroštátneho práva, či už predchádzalo smernici, alebo nie“ (s. 283).

86. Tretia úvaha je spojená s vývojom právneho rámca vyplývajúceho zo skončenia prechodného obdobia stanoveného protokolom (č. 36) o prechodných ustanoveniach, pripojeným k Zmluvám. Podľa článku 10 ods. 3 tohto protokolu prechodné opatrenie uvedené v odseku 1 stratilo účinnosť päť rokov odo dňa nadobudnutia platnosti Lisabonskej zmluvy, teda 30. novembra 2014. Definitívne včlenenie tretieho piliera do oblasti upravenej v tretej časti Zmluvy o FEÚ, hlavne V týkajúcej sa slobody, bezpečnosti a spravodlivosti si vyžaduje „komunitárny výklad“⁴⁵. V tejto súvislosti treba najmä uviesť, že kým právomoc Súdneho dvora v súlade s bývalým článkom 35 EÚ reflektovala medzivládnu povahu spolupráce v rámci tretieho piliera, Súdny dvor má od tohto dátumu automatickú a záväznú právomoc odpovedať na prejudiciálne otázky, pretože už nepodlieha vyhláseniu, podľa ktorého každý členský štát uznal túto právomoc a uviedol vnútroštátne súdy, ktoré sa môžu obrátiť na Súdny dvor. V tejto súvislosti je zaujímavé uviesť, že v rozsudku zo 16. júna 2005, Pupino⁴⁶, Súdny dvor vychádzal z „dôležitost[i] prejudiciálnej právomoci Súdneho dvora podľa článku 35 EÚ“ na odôvodnenie priznania práva jednotlivcom odvolávať sa na rámcové rozhodnutia s cieľom získať konformný výklad vnútroštátneho práva na súdoch členských štátov.⁴⁷ Uznanie právomoci zhodnej s tou, ktorú Súdny dvor mal v rámci prvého piliera, preukazuje silný proces konvergencie medzi týmito dvoma piliermi, ktorý odôvodňuje pripodobnenie účinkov rámcových rozhodnutí k účinkom smerníc, samozrejme s výnimkou priameho účinku, ktorý je výslovne vylúčený.

87. Z vyššie uvedených úvah vyvodzujem, že rámcové rozhodnutie v súlade so zásadou prednosti má mať prednosť pred akýmkoľvek ustanovením vnútroštátneho práva, ktoré by s ním bolo v rozpore.

88. V súlade s logikou rozlišovania medzi účinkom „nahradenia“ a „možnosťou odvolávať sa na vylúčenie“⁴⁸ sa domnievam, že neexistencia priameho účinku rámcového rozhodnutia neznamena, že vnútroštátny súd by nemal povinnosť neuplatniť ustanovenia svojho vnútroštátneho práva, ktoré sú nezlučiteľné s právom Únie. Táto povinnosť totiž vyplýva priamo z prevahy práva Únie nad vnútroštátnymi ustanoveniami, ktoré bránia jeho úplnej účinnosti.

89. Tento záver je nutný o to viac v spore vo veci samej, keďže v tejto veci nestoja proti sebe dvaja jednotlivci, z ktorých by sa jeden odvolával proti tomu druhému na ustanovenia rámcového rozhodnutia 2002/584, ale naopak v nej ide o vertikálny aspekt. Stranami sú v tejto veci totiž Holandsko a pán Popławski.⁴⁹ Navyše Holandsko sa odvoláva výlučne na svoje vnútroštátne právo. Nepoukazuje na toto rámcové rozhodnutie s cieľom odvolať sa na právo vyplývajúce v jeho prospech z tohto právneho nástroja, ktoré navyše bolo začlenené do jeho právneho poriadku.

90. Preto treba dospieť k záveru, že ustanovenia článku 4 bodu 6 uvedeného rámcového rozhodnutia nemajú priamy účinok, že prináleží vnútroštátnemu súdu vykladať vnútroštátne ustanovenia, o ktoré ide vo veci samej, v čo najväčšej možnej miere v súlade s právom Únie a že v prípade, že by sa takýto výklad javil ako nemožný, je vnútroštátny súd povinný ponechať tieto ustanovenia neuplatnené z dôvodu nezlučiteľnosti s článkom 4 bodom 6 uvedeného rámcového rozhodnutia.

91. Aby som poskytol vnútroštátnemu súdu úplné vysvetlenie, spresňujem, že vo veci samej to, že sa ponechajú neuplatnené vnútroštátne ustanovenia, ktoré preberajú dôvod na nepovinné nevykonanie stanovený v článku 4 bode 6 rámcového rozhodnutia 2002/584, spôsobuje, že sa uplatnia iné ustanovenia holandského práva, ktoré toto rámcové rozhodnutie preberajú. Z toho konkrétne vyplýva, že vnútroštátny súd musí nariadiť vykonanie európskeho zatykača.

45 — PRECHAL, S., a MARGUERY, T.: c. d., osobitne s. 232.

46 — C-105/03, EU:C:2005:386.

47 — Rozsudok zo 16. júna 2005, Pupino (C-105/03, EU:C:2005:386, body 37 a 38).

48 — Pozri najmä, pokiaľ ide o toto rozlišovanie, SIMON, D.: L'invocabilité des directives dans les litiges horizontaux: confirmation ou infléchissement?. In: *Revue Europe*. Paris: LexisNexis, 2010, č. 3. Pozri tiež DOUGAN, M.: When worlds collide! Competing visions of the relationship between direct effect and supremacy. In: *Common Market Law Review*. Alphen aan den Rijn: Wolters Kluwer Law and Business, 2007, roč. 44, č. 4, s. 931 – 963.

49 — Netreba ani veľmi preháňať, aby som dospel k záveru, že spor sa dokonca, hoci iste nepriamo, týka dvoch členských štátov, a to Poľska ako členského štátu, ktorý vydal európsky zatykač, a Holandska ako vykonávajúceho členského štátu.

C – O štvrtej prejudiciálnej otázke

92. Vo štvrtej prejudiciálnej otázke sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či v rámci prebratia článku 4 bodu 6 uvedeného rámcového rozhodnutia môže vykonávajúci členský štát podriaďiť odmietnutie vykonať európsky zatykač vydaný proti štátnemu príslušníkovi iného členského štátu podmienke, aby vykonávajúci členský štát bol oprávnený rozhodnúť znovu o porušení, za ktoré bol tento štátny príslušník odsúdený, a aby neexistovali praktické prekážky na začatie nového stíhania proti nemu, kým v prípade, že ide o jedného z jeho štátnych príslušníkov, príslušný súdny orgán tohto štátu je povinný bezpodmienečne odmietnuť odovzdanie.

93. Vnútroštátny súd uvádza, že na to, aby dosiahol výklad svojho vnútroštátneho práva v súlade s článkom 4 bodom 6 rámcového rozhodnutia 2002/584, by mohol vykladať § 6 ods. 5 OLW v tom zmysle, že odovzdanie štátneho príslušníka iného členského štátu možno odmietnuť len pod podmienkou, že sa preukáže nielen to, že možno začať stíhanie proti tomuto štátnemu príslušníkovi za tie isté skutky, ako sú tie, za ktoré už bol odsúdený vo vydávajúcom členskom štáte, ale aj to, že výkonu takéhoto stíhania v Holandsku nebude brániť žiadna praktická prekážka, ako napríklad to, že by vydávajúci členský štát neodovzdal trestný spis dotknutej osoby.

94. Podľa vnútroštátneho súdu by výhodou tohto výkladu bolo vyhnutie sa beztrestnosti požadovanej osoby, pretože aj keby platilo, že trest, na ktorého výkon bol vydaný európsky zatykač, nemožno vykonať v Holandsku, aj tak by mohlo byť začaté trestné stíhanie za tie isté skutky proti požadovanej osobe. Uvedený výklad obsahuje na druhej strane nevýhodu, že zaobchádza rozdielne so štátnymi príslušníkmi iných členských štátov a holandskými štátnymi príslušníkmi, pretože v prípade holandských štátnych príslušníkov vykonanie európskeho zatykača musí byť odmietnuté bez toho, aby toto odmietnutie podliehalo ubezpečeniu, že je možné začať nové trestné stíhanie.

95. Podobne ako Komisia sa domnievam, že predpoklad, z ktorého vychádza vnútroštátny súd, je nesprávny. Článok 4 bod 6 tohto rámcového rozhodnutia totiž nestanovuje ako alternatívu k záväzku vykonať trest prijatému vykonávajúcim členským štátom aj záväzok začať nové stíhanie za tie isté skutky proti požadovanej osobe. Inak povedané, toto ustanovenie, ktoré je založené na zásade vzájomného uznávania, možno považovať za jednoduché prebratie zásady „*aut dedere, aut judicare*“, ktorá v extradičnom práve ponecháva dožiadanému členskému štátu voľbu medzi odovzdaním páchatela porušenia alebo jeho súdením bez ohľadu na rozsudok vydaný v členskom štáte, ktorý bol žalobcom.

96. Keďže výklad vnútroštátneho práva, ktorý navrhuje vnútroštátny súd, nie je v žiadnom prípade v súlade s uvedeným rámcovým rozhodnutím, netreba sa zaoberať otázkou, či by rozdielne zaobchádzanie, ktoré by z neho vyplývalo, bolo zakázané právom Únie, alebo nie.

IV – Návrh

97. Vzhľadom na predchádzajúce úvahy navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na prejudiciálne otázky, ktoré položil Rechtbank Amsterdam (Súd prvého stupňa Amsterdam, Holandsko), takto:

1. Článok 4 bod 6 rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi, zmeneného a doplneného rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009, sa má vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby členský štát prebral dôvod na nevykonanie stanovený v článku 4 bode 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 takým spôsobom, že:

- súdny orgán má povinnosť odmietnuť vykonanie európskeho zatykača vydaného na účely výkonu trestu odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúceho pozbavenie osobnej slobody namiereného proti požadovanej osobe, ktorá sa zdržiava vo vykonávajúcom členskom štáte, je

jeho štátnym príslušníkom alebo v ňom má pobyt, bez toho, aby mohol posúdiť v závislosti od konkrétnej situácie osoby, či by výkon trestu v tomto štáte bol takej povahy, že by uľahčil jej sociálnu reintegráciu,

- odmietnutie vykonať európsky zatykač bude mať len taký účinok, že tento členský štát vyhlási, že je pripravený prevziať výkon trestu, ale bez toho, aby toto vyhlásenie platilo ako záväzok vykonať trest,
 - súdny orgán odmietne vykonať európsky zatykač vydaný na účely výkonu trestu odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúceho pozbavenie osobnej slobody namiereného proti požadovanej osobe, ktorá sa zdržiava vo vykonávajúcom členskom štáte, je jeho štátnym príslušníkom alebo v ňom má pobyt, keď jednak rozhodnutie prevziať výkon trestu, ktoré sa prijme po vydaní rozhodnutia o odmietnutí vykonania, podlieha podmienkam týkajúcim sa tak existencie a dodržania dohovoru zaväzujúceho vydávajúci členský štát a vykonávajúci členský štát, ako aj spolupráce vydávajúceho členského štátu a jednak odmietnutie vykonania zatykača nie je spochybnené v prípade nemožnosti prevziať výkon trestu z dôvodu nesplnenia požadovaných podmienok.
2. Ustanovenia článku 4 bodu 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 v znení zmien a doplnení nemajú priamy účinok. Vnútroštátnemu súdu však prináleží, aby vykladal vnútroštátne ustanovenia, o ktoré ide vo veci samej, v najväčšej možnej miere v súlade s právom Únie a v prípade, že by sa takýto výklad javil ako nemožný, vnútroštátny súd je povinný ponechať tieto ustanovenia neuplatnené z dôvodu nezlučiteľnosti s článkom 4 bodom 6 rámcového rozhodnutia 2002/584.